

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Finanční asistence u bank a finančních institucí

Pojem „finanční asistence“ se v českém právním prostředí vyskytuje v řadě předpisů. Obecně si pod tímto označením lze představit proces, kdy sama společnost poskytne třetímu subjektu zálohu, zápůjčku, úvěr, tedy jakékoli finanční plnění, nebo i jen zajištění, a to za účelem získání podílů na sobě samé. Přesnou definici nalezneme v § 41 zákona o obchodních korporacích.[1] Jednotlivé předpisy ale operují spíše než s finanční asistencí, se zákazem poskytování finanční asistence při nedodržení zákonných podmínek, nebo podmínek stanovených vnitřní normotvorbou společnosti.

Historie finanční asistence

Zákaz poskytování finanční asistence má svůj původ ve Velké Británii, kde byla finanční asistence považována za zdroj případného fiktivního kapitálu. Britská úprava se stala předlohou právu Evropské unie, odkud se pak zákaz rozšířil do právních řádů jednotlivých členských států.[2] A důvodů k tomuto kroku bylo hned několik. Hlavním je přirozeně ochrana věřitelů a investorů. Zjednodušeně řečeno, hlavním důvodem zákazu poskytování finanční asistence je zabránění úpadku společnosti, která by takovou finanční asistenci poskytla. Zároveň zákaz finanční asistence chrání před umělou manipulací s tržní cenou akcií. Stává se tak ve dvou případech. Prvním scénářem je případ akvizice, kdy protiplnění mají představovat akcie navrhovatele. Navrhovatel bude logicky usilovat o zatraktivnění své nabídky a poskytnutí finanční asistence by mohlo vést k dočasnému zvýšení tržní ceny jeho akcií. Ve druhém případě půjde o manipulaci s cenou akcií cílové společnosti. Poskytnutí finanční asistence by mohlo směřovat k dočasnému zvýšení ceny akcií a tím k frustraci nabídky převzetí.[3] Dalším důvodem zákazu finanční asistence může být zamezení vzniku konfliktu zájmů. V praxi se jedná o obranu společnosti vůči představenstvu, které by mělo možnost rozhodnout o struktuře akcionářů a tím si například vytvořit spřízněnou skupinu akcionářů k upevnění svého postavení či dokonce použití zdrojů společnosti za účelem nabývání akcií samotnými členy představenstva.[4]

Do českého právního řádu se zákaz finanční asistence vtělil transpozicí[5] Druhé směrnice,[6] která stanovovala: „Společnost nesmí poskytovat zálohy, půjčky ani záruky s cílem umožnit nabytí vlastních akcií třetí osobě.“[7] Transpozice tím tedy zakázala jednání společnosti, kterým poskytne plnění za účelem získání vlastních akcií.[8] Prvotní evropská úprava byla velmi striktní, když finanční asistenci tzv. „public limited liability companies“[9] generálně zakázala. Do české právní úpravy byla regulace promítnuta ještě přísněji. Vztáhla totiž zákaz finanční asistence i na společnosti s ručením omezeným.[10] Postupem času státy z oblasti common law přistupovaly k zákazu finanční asistence

benevolentněji a houfně stanovovaly podmínky, při jejichž splnění bylo poskytování finanční asistence možné. V reakci na tuto vnitrostátní novotvorbu byla v roce 2006[11] novelizována i samotná Druhá směrnice. Novelizace zvolila cestu efektivní regulace a prolomila zákaz poskytování finanční asistence stanovením podmínek, při jejichž splnění může být finanční asistence za účelem nabytí vlastních akcií poskytnuta.

Česká úprava finanční asistence

Česká úprava definuje pojem finanční asistence pro celý zákon o obchodních korporacích.[12] O finanční asistenci hovoří jako o poskytnutí „*peněžitých prostředků zálohou, půjčkou nebo úvěrem, za účelem nabytí podílů ve společnosti*“ a rovněž poskytnutí „*zajištění*“. Hlavním kritériem je tedy účel plnění a není podstatné, zda je plnění poskytováno přímo tomu, kdo získá podíly ve společnosti nebo nepřímo, prostřednictvím třetí osoby. Vágní je definice z pohledu pojmosloví. Namísto termínu „půjčka“ užívá občanský zákoník v celém textu legislativního pojmu „zápůjčka“.[13] Diskutabilním se jeví rovněž použitý termín „zajištění“, který široce odkazuje na jakýkoli zajišťovací nástroj, který občanský zákoník definuje[14]. Výkladem lze tedy usuzovat, že za finanční asistenci se považuje i takové jednání, kterým společnost sice žádné peněžní prostředky neposkytuje, protože je za účelem nabytí podílů v ní poskytuje někdo jiný, ale ona se za vrácení takových prostředků např. zaručí.[15]

Platná právní úprava kromě obecné definice široce vyčítá také podmínky finanční asistence u jednotlivých druhů korporací. Kromě finanční asistence akciové společnosti,[16] jejíž úpravu zakotvila samotná Druhá směrnice, zákon o obchodních korporacích, stejně jako dřívější obchodní zákoník, stanovuje také pravidla poskytnutí finanční asistence společnosti s ručením omezeným.[17] Zároveň zákon umožňuje stanovit další podmínky poskytnutí finanční asistence nad rámec zákona společenskou smlouvou. Významnou změnou je zakotvení podmínek poskytování finanční asistence pro družstva.[18]

Finanční asistence bank a jiných finančních institucí

Předmětem tohoto článku je však zkoumání podmínek poskytování finanční asistence specifickým subjektům - bankám a finančním institucím.[19] V tomto ohledu je třeba opět připomenout úpravu evropskou. Původní Druhá směrnice v článku 23 odst. 2 uvádí, že obecné podmínky zákazu poskytování finanční asistence se nevztahují na transakce prováděné v rámci běžných obchodů bankami a jinými finančními institucemi. Lze tedy usuzovat, že pro ně je finanční asistence za dodržení podmínky nesnížení čistého obchodního jmění společnosti pod částku stanovenou směrnicí povolena. Obdobným způsobem byla finanční asistence bank a jiných finančních institucí promítnuta i do českého právního řádu. Obchodní zákoník stanovil pro finanční instituci - akciovou společnost, stejně jako pro společnost s ručením omezeným podmínky poskytnutí finanční asistence velmi široce. A to pouhým stanovením hranice „*obvyklých mezí hlavní činnosti banky a finanční instituce*“ a podmínky „*nesnížení vlastního kapitálu pod upsaný základní kapitál zvýšený o fondy*“.[20] Zcela však obchodní zákoník pomíjí finanční asistenci finančních institucí v právní formě družstva. Tato byla konkretizována vlastním právním předpisem.[21]

Významnou změnu zákonodárství finančního sektoru přinesl zákon č. [57/2006](#) Sb., o změně zákonů v souvislosti se sjednocením dohledu nad finančním trhem. Dohled byl svěřen České národní bance. ČNB považovala poskytování finanční asistence za nedostatečně upravené, zejména s ohledem na absenci úpravy v případě družstva, a proto problematiku finanční asistence upravila na základě zmocnění v zákoně o bankách[22] a v zákoně o úvěrních a spořitelních družstvech[23] vyhláškou ČNB č. [123/2007](#) Sb. o pravidlech obezřetného podnikání bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry. Ustanovení § 192 a 193 této vyhlášky zcela vylučuje poskytování finanční asistence bankami a družstevními záložkami. Uvedený podzákonný právní předpis tedy úplně vyloučil poskytování finanční asistence.

Podzákonná normotvorba

Vydání předmětné vyhlášky bylo typickým příkladem podzákonné novotvorby. Vyhlášky a další právní předpisy ministerstev a jiných správních úřadů jsou doktrínou považovány za sekundární prameny práva. Sekundárními jsou označovány právě proto, že jsou odvozeny od pramenů primárních a vydávány na základě zmocnění v primárních pramenech obsaženého. Vydání takového sekundárního předpisu předvídá přímo Ústava České republiky[24] a stanovuje pro tuto podzákonnou normotvorbu rovněž podmínky. Normotvorná pravomoc správních úřadů je podmíněna vydáváním předpisů (i) na základě zákona, (ii) v mezích zákona a (iii) na základě výslovného zákonného zmocnění. Posuzovaná vyhláška ČNB č. [123/2007](#) Sb. byla bezesporu vydána na základě zákona i na základě výslovného zmocnění v něm. Diskutabilním se jeví splnění podmínky vydání „v mezích zákona“. Tento korektiv ve svých nálezech již několikrát vymezil Ústavní soud,[25] když judikoval, že jiný právní předpis nemůže být *praeter legem* a musí se držet v mezích zákona, které jsou vymezeny buď výslovně, nebo vyplývají ze smyslu a účelu zákona. Oba zákony[26] stanoví meze zákonného zmocnění ČNB velmi široce, když uvádějí, že „...ČNB stanoví pravidla a podmínky...“. Podle názorů judikatury i doktríny by vymezení rozsahu zmocnění v zákoně mělo být provedeno co nejpřesněji, neboť pokud by tomu tak nebylo, blanketní zákonné zmocnění lze považovat za protiústavní. Krom toho jakýkoli zásah do práv a povinností musí být přiměřený cíli a účelu zákona.[27] Není tedy možné, aby byla podzákonným předpisem zakázána činnost, jejíž výkon měl být podzákonným předpisem pouze upraven.

Judikatura Ústavního soudu[28] v tomto ohledu obhajuje zásadu „výhrady zákona“. Tedy zásadu, že podzákonný právní předpis nesmí zasahovat do věcí vyhrazených k regulaci zákonem. Ústavní soud nad to dodává, že exekutiva nemá vždy zcela volnou úvahu, neboť je při podzákonné normotvorbě vázána Ústavou, mezinárodními předpisy a v neposlední řadě také obecnými principy práva. Pokud jde o zacházení se smyslem a účelem zákona, lze v tomto případě odkázat na nálezu Ústavního soudu III. ÚS 101/05. V soudním řízení, které mu předcházelo, obecné soudy interpretovaly obsah pojmu „*příslušenství pohledávky*“ zakotvený vyhláškou pro účely odškodňování pracovních úrazů, přičemž soudy odmítaly aplikaci ustanovení tehdy platného občanského zákoníku[29]. ÚS v tomto nálezu uznává, že nelze bezvýhradně trvat na požadavku, aby stanovení povinností adresátům upravoval přímo a výhradně zákon. Takový požadavek by vedl k popření smyslu sekundární novotvorby. Ústavní soud však dodává, že podzákonný předpis nemůže vyloučit či omezovat práva či přikazovat povinnosti, aniž by zákon neurčil alespoň obecnou rovinu těchto práv a povinností.

Lze se tedy domnívat, že předmětné ustanovení vyhlášky č. [123/2007](#) Sb. je totožným případem, neboť samotný zákon odkazuje na stanovení podmínek vyhláškou, nicméně neupravuje žádné limity takového provedení. Domněnku protiústavnosti umocňuje rovněž fakt, že zákonné zmocnění k vydání této vyhlášky se jeví jako nekonkrétní, nejednoznačné a nejasné. K tomu Ústavní soud dodává: „*Pokud zákon zmocňuje správní úřad k úpravě něčeho, co v zákoně samotném není upraveno, je toto ustanovení v rozporu s čl. 79 odst. 3 Ústavy. V takovém případě se nejedná o provedení zákona, ale o jeho doplňování za situace, kdy chybí příslušná zákonná úprava, kterou by měla vyhláška provést.*“[30] Konstantní judikatura Ústavního soudu tedy považuje takové zmocnění za protiústavní, což má za následek také automatickou protiústavnost samotné vyhlášky vydané na základě takového zmocnění. [31]

Unijní úprava finanční asistence

Zatímco úprava finanční asistence vnitrostátním právem byla vyřešena poněkud svéhlavě, na poli práva unijního si finanční asistence bank a jiných finančních institucí žádala jednoznačnou úpravu. Za tímto účelem byla vydána tzv. Směrnice CRD (*Capital Requirements Directive*),[32] pojednávající konkrétně o problematice úvěrových institucí, neboť, jak již bylo uvedeno výše, Druhá směrnice upravovala obecně problematiku finanční asistence akciových společností, vylučovala však banky a

jiné finanční instituce. Směrnice CRD ve svém článku 57 písm. a) stanovila velmi obecnou povinnost úvěrových institucí, že „základní kapitál posuzované společnosti musí být splacen“.[33] Nepřiblížila však způsob splacení ani prostředky ke splacení základního kapitálu použitelné. Směrnice CRD byla několikrát novelizována. Světlo však do problematiky finanční asistence vnesly až Pokyny CEBS k článku 57 písm. a) CRD v návaznosti na novelu CRD provedenou směrnicí 2009/11/ES.[34]

CEBS (*Committee of European Banking Supervisors*) neboli Evropský výbor orgánů bankovního dohledu, který později nahradila[35] EBA (*European Banking Authority*) je nezávislou poradní skupinou pro bankovní dohled v Evropské unii. Mezi její hlavní úkoly patří vytváření lepších podmínek fungování vnitřního trhu, včetně především důkladné, účinné a jednotné úrovně regulace a dohledu, zajištění integrity, průhlednosti, účinnosti a řádného fungování finančních trhů, posílení koordinace dohledu na mezinárodní úrovni, předcházení regulatorní arbitráži a prosazování rovných podmínek hospodářské soutěže, zajištění toho, aby čerpání úvěru a jiná rizika byla vhodně upravena a podléhala řádnému dohledu, a posílení ochrany spotřebitelů. K provádění těchto úkolů vydává EBA mimo jiné tzv. *Guidelines* (Obecné pokyny). Jedná se o právně nezávazné akty, jejichž adresáty jsou národní orgány dohledu a národní finanční instituce. Těmto jsou obecné pokyny předloženy, adresáti jsou povinni vynaložit veškeré úsilí, aby se jimi řídili a do dvou měsíců od vydání informovali, zda se jimi skutečně řídí. Rovněž Česká národní banka ve svém věstníku ze dne 30. prosince 2010 uvádí: „k uznávaným standardům pro účely stanovení kapitálu na individuálním nebo konsolidovaném základě řadí *Guidelines on Operational Risk Mitigation Techniques* vydané Evropským výborem bankovního dohledu“.[36] Uznáním se tak stalo i Kritérium č. 2 Pokynu k článku 57 písm. a) CRD, které rozvádí povinnost úplného splacení kapitálu a dále omezuje možnost financování akcionářů ze zdrojů emitenta akcií.[37] Doslovný překlad nezávazného pokynu však neobsahuje explicitní vyloučení finanční asistence pro úvěrové instituce. Z dikce tohoto ustanovení pouze vyplývá, že pokud emitent akcie poskytne akcionáři financování, ať už přímo či nepřímo, o takto financovaný nástroj nemůže být základní kapitál společnosti navýšen. Tento pokyn tedy nevylučuje poskytování finanční asistence, pouze zakazuje započtení takto poskytnutých prostředků na základní kapitál pro účely regulace.

Směrnice CRD obsahovala minimální požadavky na vnitrostátní pravidla členských států, nicméně nebránila členským státům přijmout přísnější vnitrostátní úpravu. Zachovala tedy přístup tzv. minimální harmonizace. V důsledku finanční krize došlo na mezinárodní úrovni k urychlené definici nových kritérií, která měla podstatně omezit rizikové chování finančních institucí. V roce 2013 byla přijata Směrnice CRD IV.[38] a spolu s ní také Nařízení CRR (*Capital Requirements Regulation*).[39] Oba tyto akty jsou výsledkem opatření k posílení finančního systému na úrovni skupiny G-20 a promítnutí doporučení Basilejského výboru pro bankovní dohled (*Koncept Basel III*).[40] Regulace pravidel finančního sektoru formou nařízení je na evropské úrovni novinkou, neboť doposud byla veškerá unijní legislativa v této oblasti přijímána formou směrnic. Z této inovace lze vyvodit jasný záměr Evropské unie stanovit jednotná pravidla této oblasti pro všechny členské země bez možnosti odchýlné národní úpravy. Nařízení je totiž na úrovni evropské legislativy přímo účinným právním předpisem, jehož bezprostřední použitelnost se presumuje, a proto nejsou zapotřebí žádná implementační opatření na národní úrovni. Nařízení CRR tak zakotvuje plnou harmonizaci. Národní předpisy je pouze nutné adaptovat tak, aby nebyly v rozporu s tímto nařízením. Ustanovení směrnice je oproti tomu nezbytné promítnout do národních předpisů transpozicí.

Promítnutí unijní legislativy do národního práva

Z důvodu potřebné adaptace a transpozice má dojít k přijetí změnového zákona,[41] který upraví národní předpisy souladně s evropskými. Směrnice CRD IV. byla však zatím transponována pouze částečně. A to zejména z důvodu rozpuštění Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v srpnu 2013, která nestihla projednat tehdejší vládní návrhy. Transpozice měla být provedena v tzv. implementační lhůtě nejpozději do 31. 12. 2013.[42] Opožděná transpozice může hrát roli ve vztahu

k případným subjektivním právům ze směrnice vyplývajícím. Členský stát, který neprovede směrnicí řádně a včas může čelit žalobě jednotlivce o náhradu škody způsobené neprovedením směrnice. Významnějším následkem je ale přímá aplikace ustanovení neimplementované směrnice, a to za předpokladu, že (i) směrnice nebyla ve stanovené lhůtě provedena nebo byla provedena nesprávně, (ii) ustanovení směrnice jsou dostatečně jednoznačná, přesná a nejsou podmíněná a (iii) v ustanoveních směrnice jsou jednotlivcům přiznána práva.

Změny si vyžádaly i prováděcí předpisy. Vyhláška č. [123/2007](#) Sb.[43] byla zrušena a nahrazena novou vyhláškou č. [23/2014](#) Sb.[44], která v ust. § 67 a 69 upravuje podmínky zákazu poskytování finanční asistence finančních institucí obdobně jako vyhláška předchozí. Polemika nadále přetrvává nad úpravou tohoto zákazu formou podzákonného právního předpisu. Podmínky finanční asistence však namísto domácích zákonodárců řeší předně legislativa evropská. Zjednodušeně lze říci, že předmětem Nařízení CRR jsou požadavky na řízení rizik spojených s činností úvěrových institucí a investičních podniků, zatímco Směrnice CRD IV. upravuje podmínky dohledu nad dodržováním těchto požadavků. Zjednodušeně řečeno, Nařízení CRR upravuje, co mají úvěrové a investiční instituce dodržovat, oproti tomu Směrnice CRD IV. upravuje, jak mají orgány dohledu dodržování těchto požadavků kontrolovat a jaké z toho vyvozovat důsledky.

Zatímco Směrnice CRD IV. v duchu směrnice předchozí zachovává členských státům poměrně široký prostor pro přijímání dalších opatření nad její minimální rámec,[45] Nařízení CRR ve svém odůvodnění[46] zakotvuje maximální harmonizaci. Za účelem zajištění rovných podmínek v rámci Unie a stanovení jednotného souboru předpisů pro všechny účastníky trhu Nařízení CRR neumožňuje přijmout ve vnitrostátním právu přísnější omezující požadavky, než definuje samo. Z pohledu finanční asistence neobsahuje text Nařízení CRR ani Směrnice CRD IV. výslovný zákaz. V návaznosti na uznané Pokyny CEBS, Nařízení CRR[47] pouze neumožňuje kapitál získaný prostřednictvím finanční asistence započítávat do kmenového kapitálu společnosti.

Závěr

Závěrem lze tedy shrnout, že do roku 2014 byla právní úprava finanční asistence finančních institucí včleněna do českého právního řádu nepříliš šťastně. Byť vyhláška byla vydaná ČNB závazným právním předpisem, lze mít pochyby o tom, že jde o ústavně konformní podzákonnou normu.

Z pohledu práva unijního bylo vydání předmětné vyhlášky ČNB č. [123/2007](#) Sb. krokem možným, neboť Směrnice CRD zakotvovala pouze minimální harmonizaci a nebránila tak členským státům přijmout přísnější vnitrostátní úpravu. Změnu právní regulace pak od roku 2014 přinesla Směrnice CRD. IV vydaná spolu s Nařízením CRR, coby přímo účinným právním aktem Evropské unie.

Pravidla obsažená v Nařízení CRR již nebylo nutné promítnout do národních právních předpisů a s účinností od 1. 1. 2014 jsou pro členské státy bezprostředně závazná. I přes to přistoupila ČNB v nové vyhlášce č. [23/2014](#) Sb. vydané 4. 3. 2014 k zákazu finanční asistence u bank a finančních institucí. Tím opětovně vyvstaly otázky ústavní konformity takového postupu, ale také otázky případného interpretačního konfliktu s přímo účinnou normou práva Evropské unie.

JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D.,
partner

Mgr. Martina Barbaričová,
advokátní koncipientka

[TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI advokátní kancelář, s. r. o.](#)

Trojanova 12
120 00 Praha 2

Tel.: +420 224 918 490
Fax: +420 224 920 468
e-mail: ak@iustitia.cz

-
- [1] Zákon č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech.
- [2] Štenglová, I., Havel, B., Cileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, 1008 s.
- [3] CHOBOLA, T. K zákazu finanční asistence akciových společností. Právní rozhledy, 2005, č. 23, s. 867.
- [4] CHOBOLA, T. K zákazu finanční asistence akciových společností. Právní rozhledy, 2005, č. 23, s. 867.
- [5] Zákon č. [142/1996](#) Sb., účinný od 1.7.1996.
- [6] Druhá směrnice Rady ze dne 13. prosince 1976, o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření.
- [7] Článek 23 Druhé směrnice.
- [8] § 161f zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník.
- [9] V českém právním prostředí „akciová společnost“.
- [10] § 120a zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník.
- [11] Směrnice č. 2006/68/ES, ČR implementovala zákonem č. [215/2009](#) Sb.
- [12] § 41 zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech.
- [13] § 2390 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník.
- [14] § 2010 a násl. zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník.
- [15] Štenglová, I., Havel, B., Cileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, 1008 s.
- [16] § 311 a násl. zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech.
- [17] § 200 a násl. zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech.
- [18] § 608 a násl. zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech.
- [19] Finanční institucí se dle §17a odst. 2 zákona č. [21/1992](#) Sb. rozumí: osoba, která není bankou ani zahraniční bankou, a která jako svou rozhodující či podstatnou činnost nabývá nebo drží podíly

na právnických osobách nebo jako svou rozhodující či podstatnou činnost provádí některou z činností uvedených v § 1 odst. 1 a 3 tohoto zákona, a dále investiční společnost, investiční fond, penzijní fond, pojišťovna a zajišťovna, které vykonávají činnosti podle zvláštních zákonů, to vše včetně zahraničních osob s obdobnou náplní činnosti.

[20] § 120a v odkazu na § 161f zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník.

[21] Zákon č. 87/195 Sb. o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona české národní rady č. [586/1992](#) Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

[22] § 15 zákona č. [21/1992](#) Sb. o bankách.

[23] § 11 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. o úvěrních a spořitelních družstvech.

[24] Čl. 79 odst. 3 zákona č. [1/1993](#) Sb., Ústava ČR.

[25] Např. Pl. ÚS 17/95 a Pl. ÚS 43/97.

[26] Č. 87/1995 Sb. a č. [21/1992](#) Sb.

[27] Čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

[28] Např. Pl. ÚS 19/13.

[29] § 121 odst. 3 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník.

[30] Pl. ÚS 23/02.

[31] Pl. ÚS 43/13.

[32] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES, ze dne 14. června 2006, o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu.

[33] Čl. 57 písm. a) CRD.

[34] Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/11/ES, ze dne 16. září 2009, kterou se mění směrnice 2006/48/ES, 2006/49/ES a 2007/64/ES.

[35] Nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu.

[36] Více informací na webových stránkách >>> [zde](#).

[37] Criterion 2: Capital instruments must be fully paid. When the issuer provides financing to the shareholder or other proprietor to facilitate the subscription of capital, either directly or indirectly, the instrument cannot be considered as capital for regulatory purposes. The instrument shall ensure an effective permanent supply of capital.

[38] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU, ze dne 26. června 2013, o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky.

[39] Nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 575/2013, ze dne 26. června 2013, o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012.

[40] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[41] Návrh schválen 14. 5. 2014 jako sněmovní tisk 108/2.

[42] Čl. 162 Směrnice CRD IV.

[43] Vyhláška ze dne 15. května 2007, o pravidlech obezřetného podnikání bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry.

[44] Vyhláška ze dne 30. ledna 2014, o výkonu činnosti bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry.

[45] Např. bod č. 41 odůvodnění Směrnice CRD IV.

[46] Bod č. 9 Odůvodnění Nařízení CRR.

[47] Čl. 28 odst. 1 písm. b) Nařízení CRR.

Další články:

- [Nařízení prodeje jednotky jako ultima ratio ochrany práv ostatních vlastníků?](#)
- [Metropolitní plán schválen. Je Váš projekt v bezpečí?](#)
- [Posouzení shody dle AI Act - zkušenosti z praxe](#)
- [Začínají soudy zohledňovat náklady podnikatelů při plnění právních povinností v oblasti e-commerce?](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 35: Ručení za dluhy z podnikání u OSVČ a s.r.o.](#)
- [Holdingové struktury a odpovědnost mateřské společnosti](#)
- [Pokuta 32 mil. EUR pro Dacia/Renault - evropské soutěžní úřady tvrdě došlapují na no-poaching. Měla by Vaše společnost být na pozoru?](#)
- [Právo společníka na informace v s. r. o.: silný nástroj kontroly, ale ne bez hranic](#)
- [Kupní smlouva k nemovité věci bez určení kupní ceny: Nejvyšší soud koriguje katastrální praxi](#)
- [Společnost s podíly 50:50 - právní rizika patových situací a jejich smluvní řešení](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 34: Jednání za společnost - prokura](#)